Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého senátu)

23. července 2025 *

„Veřejná služba – Zaměstnanci ECB – Odměna – Rodičovská dovolená – Daň ve prospěch Unie – Článek 7 první pododstavec nařízení (EHS, Euratom, ESUO) č. 260/68 – Doslovný, kontextuální a teleologický výklad – Sazba daně – Vyměření daně“

Ve věci T-180/24,

DO, zástupci: L. Levi a P. Baudoux, avocates,

žalobce,

proti

Evropské centrální bance (ECB), zástupci: O. Bubenzer a B. Ehlers, jako zmocněnci, ve spolupráci s: B. Wägenbaur, avocat,

žalované,

TRIBUNÁL (devátý senát),

ve složení: L. Truchot (zpravodaj), předseda, H. Kanninen a T. Perišin, soudci,

za soudní kancelář: P. Cullen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 29. ledna 2025,

vydává tento

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 270 SFEU a článku 50a statutu Soudního dvora Evropské unie se žalobce DO domáhá zrušení rozhodnutí obsaženého ve výplatní pásce za červenec 2023, které se týká sazby daně uplatněné na pobíranou odměnu a na vyměření daně za tento měsíc ze strany Evropské centrální banky (ECB) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

* Jednací jazyk: angličtina.

Skutečnosti předcházející sporu

2 ECB přijala žalobce do pracovního poměru ode dne 1. ledna 2001. Vykonává tam funkci vedoucího auditního týmu.

3 V červenci 2023, který zahrnoval 21 pracovních dnů, čerpal žalobce rodičovskou dovolenou v délce 11 dnů, která mu byla přiznána na základě článku 29 pracovního řádu pro zaměstnance ECB, jak jej upřesňuje článek 5.11 pravidel pro zaměstnance ECB, a pracoval 10 dnů. Podle těchto ustanovení není rodičovská dovolená zaměstnanců ECB placena.

4 Dne 14. července 2023 obdržel žalobce od ECB výplatní pásku za měsíc červenec 2023, z níž vyplývá, že sazba daně uplatněná na odměnu, kterou obdržel za tento měsíc, je stejná jako sazba uplatněná v případě, kdy nečerpá rodičovskou dovolenou.

5 Dne 25. srpna 2023 podal žalobce na základě článku 41 pracovního řádu pro zaměstnance ECB správní odvolání proti rozhodnutí obsaženému ve výplatní pásce za červenec 2023, které se týká sazby daně uplatněné na pobíranou odměnu a na vyměření daně za tento měsíc. Na podporu správního odvolání žalobce uvedl, že podle článků 3 a 4 nařízení Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 260/68 ze dne 29. února 1968, kterým se stanoví podmínky a postup pro uplatňování daně ve prospěch Evropských společenství (Úř. věst. 1968, L 56, s. 8; Zvl. vyd. 11/02, s. 46), ve znění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1750/2002 ze dne 30. září 2002 (Úř. věst. 2002, L 264, s. 15; Zvl. vyd. 1/04, s. 136) (dále jen „nařízení č. 260/68“), musí být splatná daň vypočtena na základě skutečně obdržené odměny. Žalobce je tedy toho názoru, že vzhledem k tomu, že v červenci 2023 odpracoval deset dnů, měla být daň splatná za tento měsíc vypočtena z výše odměny obdržené za těchto deset dní práce, a nikoli za použití sazby daně uplatňované na jeho měsíční odměnu, pokud pracuje celý měsíc.

6 Rozhodnutím ze dne 17. října 2023 (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí správního odvolání“) ECB zamítla správní odvolání žalobce z důvodu, že podle čl. 7 prvního pododstavce nařízení č. 260/68 musí být sazba daně použitá pro určení výše daně splatné z odměny, která odpovídá době kratší jednoho měsíce, stejná jako sazba platná pro „odpovídající měsíční platbu“, podle ECB tedy pro fiktivní mzdu za celý měsíc práce. Tato praxe je podle ní v souladu s přístupem zastávaným Evropskou komisí.

7 Dne 14. prosince 2023 podal žalobce na základě článku 41 pracovního řádu pro zaměstnance ECB proti rozhodnutí o zamítnutí správního odvolání stížnost, která byla zamítnuta rozhodnutím prezidentky ECB ze dne 5. února 2024 (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí stížnosti“).

Návrhová žádání účastníků řízení

8 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– v případě potřeby zrušil rozhodnutí o zamítnutí správního odvolání a rozhodnutí o zamítnutí stížnosti;

– uložil ECB náhradu nákladů řízení.

9 ECB navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K předmětu žaloby

10 Podle judikatury mají návrhová žádání, která formálně směřují ke zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, ten účinek, že se Tribunálu předkládá akt, proti němuž byla stížnost podána, pokud jako taková nemají samostatný obsah. Totéž platí pro správní odvolání podané zaměstnancem ECB (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2021, QB v. ECB, T-555/20, nezveřejněný, EU:T:2021:552, bod 29 a citovaná judikatura).

11 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci rozhodnutí o zamítnutí správního odvolání a rozhodnutí o zamítnutí stížnosti pouze potvrzují rozhodnutí obsažené ve výplatní pásce žalobce za červenec 2023, nemají návrhová žádání směřující ke zrušení uvedených rozhodnutí samostatný obsah, a není tedy třeba o nich zvlášť rozhodovat, i když při přezkumu zákonnosti této výplatní pásky bude nutně třeba zohlednit odůvodnění uvedené ve výše uvedených rozhodnutích o zamítnutí správního odvolání a o zamítnutí stížnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2021, QB v. ECB, T-555/20, nezveřejněný, EU:T:2021:552, bod 30 a citovaná judikatura).

K věci samé

12 Na podporu žaloby uplatňuje žalobce tři žalobní důvody, z nichž první vychází z porušení pravidel pro výpočet daně stanovených nařízením č. 260/68 a ze zjevně nesprávného posouzení, druhý z porušení zásady rovného zacházení a třetí z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

13 Nejprve je třeba přezkoumat třetí žalobní důvod a následně první a druhý žalobní důvod.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

14 Žalobkyně poukazuje na to, že ECB nesplnila povinnost uvést odůvodnění, když uvedla pouze, že použila stejnou metodu výpočtu daně, jakou používá Komise, aniž své tvrzení podložila nebo poskytla sebemenší důkaz. Kromě toho žalobce tvrdí, že ECB neuvedla, proč uplatňuje stejnou metodu výpočtu daně u svých zaměstnanců, kteří čerpají rodičovskou dovolenou, jako u zaměstnanců, kteří čerpají neplacené volno, ačkoli tyto situace nejsou po skutkové a právní stránce srovnatelné.

15 ECB tato tvrzení popírá.

16 V tomto ohledu je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění uvedená v článku 296 SFEU a připomenutá v čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny základních práv Evropské unie představuje základní zásadu unijního práva, jejímž cílem je zaprvé poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace pro

posouzení opodstatněnosti aktu nepříznivě zasahujícího do jejího právního postavení a účelnosti podání žaloby k Tribunálu a zadruhé umožnit Tribunálu provést přezkum Její rozsah musí být posuzován v závislosti na konkrétních okolnostech, zejména na obsahu aktu, na povaze uplatňovaných důvodů a na zájmu na získání vysvětlení, který ten, jemuž je akt určen, může mít (viz rozsudky ze dne 4. července 2024, EUIPO v. KD, C-5/23 P, EU:C:2024:575, bod 38 a citovaná judikatura, a ze dne 14. prosince 2022, TM v. ECB, T-440/21, nezveřejněný, EU:T:2022:800, bod 34 a citovaná judikatura).

17 Kromě toho již bylo judikováno, že administrativa není povinna odůvodňovat výplatní pásky svých úředníků a zaměstnanců, jelikož v nich uplatňuje akty s obecnou působností a nemá v tomto ohledu jakoukoli posuzovací pravomoc. Pokud se však jako v projednávané věci úředníci nebo zaměstnanci ECB domnívají, že jedna nebo více výplatních pásek nepříznivě zasahují do jejich právního postavení, a rozhodnou se podat správní odvolání a poté stížnost, je administrativa povinna odůvodnit svá rozhodnutí o zamítnutí uvedeného odvolání a uvedené stížnosti, přičemž je třeba upřesnit, že se má za to, že odůvodnění těchto zamítavých rozhodnutí odpovídá obsahu výplatních pásek, proti kterým správní odvolání a stížnost směřovaly (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 18. září 2003, Lebedef a další v. Komise, T-221/02, EU:T:2003:239, bod 62).

18 V projednávané věci jak z rozhodnutí o zamítnutí správního dovolání, tak z rozhodnutí o zamítnutí stížnosti vyplývá, že ECB žalobci vysvětlila, že čl. 7 první pododstavec nařízení č. 260/68 vykládá v tom smyslu, že odkaz na „odpovídající měsíční platbu“ v tomto ustanovení předpokládá použití sazeb daně stanovených pro každé pásmo příjmu, jak jsou určeny v článku 4 téhož nařízení, na „fiktivní“ mzdu za celý odpracovaný měsíc. ECB rovněž uvedla, že daň splatnou žalobcem za červenec 2023 vypočetla v poměru k počtu odpracovaných dnů, přičemž na odměnu vyplacenou žalobci uplatnila stejnou daňovou sazbu, jako je sazba, která se uplatňuje na jeho obvyklou odměnu a odpovídá celému odpracovanému měsíci.

19 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že z odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí správního odvolání a o zamítnutí stížnosti jasně a jednoznačně vyplývá metoda výpočtu daně použitá ECB a úvahy tohoto orgánu. Žalobci tedy bylo umožněno pochopit dosah opatření, které vůči němu bylo přijato, a unijní soud může přezkoumat zákonnost těchto rozhodnutí.

20 Je třeba dodat, že odůvodnění nemusí být vyčerpávající a musí být považováno za dostatečné, pokud uvádí skutkové okolnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci systematiky rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2017, CJ v. ECDC, T-692/16, nezveřejněný, EU:T:2017:894, bod 116 a citovaná judikatura). Administrativa tedy není povinna vyjádřit se ke všem argumentům, které před ní byly uplatněny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. ledna 2007, Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, C-404/04 P, nezveřejněný, EU:C:2007:6, bod 30).

21 Argumenty žalobce, kterými ECB vytýká, že dostatečně neodůvodnila, proč použila stejnou metodu výpočtu daně, jako je metoda, kterou používá Komise, nebo že nevysvětlila, proč používá stejnou metodu výpočtu daně u zaměstnanců, kteří čerpají rodičovskou dovolenou, jako u těch, kteří čerpají neplacené volno (viz bod 14 výše), tedy nemohou zpochybnit závěr uvedený v bodě 19 výše, jelikož ECB nebyla povinna reagovat na všechny argumenty, které žalobce uplatnil.

22 Z toho vyplývá, že třetí žalobní důvod vycházející z nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být zamítnut.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení pravidel pro výpočet daně stanovených nařízením č. 260/68 a ze zjevně nesprávného posouzení

23 Žalobce především tvrdí, že podle článků 3 a 4 nařízení č. 260/68 musí být daň splatná úředníky a zaměstnanci Unie vypočtena na základě obdržené odměny. Na podporu svých tvrzení se žalobce dovolává zejména judikatury vycházející z rozsudku ze dne 21. října 2009, Ramaekers-Jørgensen v. Komise (F-74/08, EU:F:2009:142). Upřesňuje, že unijní soud se k této otázce nikdy výslovně nevyjádřil. Dodává, že pojem „odpovídající měsíční platba“ uvedený v čl. 7 prvním pododstavci nařízení č. 260/68 není přesně definován a jeho výklad, jak jej provedla ECB v napadeném rozhodnutí, není zřejmý. V tomto ohledu tvrdí, že v případě pochybností o výkladu daňového pravidla je třeba zvolit výklad, který je pro daňového poplatníka nejpříznivější.

24 Žalobce dále uvádí, že na rozdíl od toho, co tvrdí ECB v rozhodnutích o zamítnutí správního odvolání a o zamítnutí stížnosti, metoda, kterou použila, není stejná jako metoda, kterou uplatňuje Komise, ačkoliv článek 10 nařízení č. 260/68 ukládá unijním správním odborům povinnost spolupracovat, aby zajistily jednotné uplatňování uvedeného nařízení. Žalobce toto tvrzení ilustruje výpočtem provedeným pomocí finanční kalkulačky, kterou mají k dispozici zaměstnanci Komise, z něhož vyplývá, že tento orgán v situaci srovnatelné s jeho situací počítá splatnou daň na základě odměny skutečně obdržené dotyčným úředníkem nebo zaměstnancem. Tvrdí rovněž, že ECB ve sdělení zaměstnancům zveřejněném na intranetu orgánu dne 19. ledna 2024 uznala, že metoda poměrného výpočtu daně za měsíce, které nebyly zcela odpracovány, není dokonalá.

25 Žalobce konečně tvrdí, že ECB neprávem používá stejnou metodu pro výpočet daně splatné úředníkem nebo zaměstnancem v případě rodičovské dovolené nebo v případě neplaceného volna, ačkoli tyto dvě formy volna nelze srovnávat. Podle žalobce je totiž zaměstnanec, který čerpá neplacené volno, oprávněn vykonávat během uvedeného volna vedlejší výdělečnou činnost, kdežto v případě zaměstnance, který čerpá rodičovskou dovolenou, tomu tak není.

26 ECB s touto argumentací nesouhlasí.

27 Úvodem je třeba poznamenat, že prvním žalobním důvodem, třebaže formálně vychází z porušení pravidel pro výpočet daně stanovených nařízením č. 260/68 a ze zjevně nesprávného posouzení, žalobce ve skutečnosti vytýká ECB, že se dopustila nesprávného právního posouzení. V rámci tohoto prvního žalobního důvodu totiž žalobce tvrdí, že výklad čl. 7 prvního pododstavce nařízení č. 260/68 provedený ECB je nesprávný. Pokud by tomu tak bylo, bylo by nutné dospět k závěru, že se ECB při výkladu tohoto ustanovení dopustila nesprávného právního posouzení, s čímž žalobce ostatně na jednání v reakci na otázku Tribunálu souhlasil.

28 Je třeba rovněž podotknout, že argumentace žalobce v tom smyslu, že ECB neprávem používá stejnou metodu pro výpočet daně splatné úředníkem nebo zaměstnancem, ať je na rodičovské dovolené nebo má neplacené volno, jelikož tyto dvě formy volna nelze postavit na roveň (viz bod 25 výše), splývá s argumentací uvedenou v rámci druhého žalobního důvodu, vycházejícího z porušení zásady rovného zacházení, který bude přezkoumán dále, po přezkumu prvního žalobního důvodu.

29 K rozsudku ze dne 21. října 2009, Ramaekers-Jørgensen v. Komise (F-74/08, EU:F:2009:142), kterého se dovolává žalobce na podporu tvrzení, že daň splatná úředníky a zaměstnanci Unie musí být vždy vypočtena na základě obdržené odměny (viz bod 23 výše), je třeba uvést, stejně jako učinila ECB, že situace dotčená v tomto rozsudku se liší od situace v projednávané věci. Ve věci, v níž byl vydán tento dřívější rozsudek, se totiž jednalo o určení základu daně pro účely

výpočtu splatné daně v konkrétním případě žalobkyně, která po úmrtí svého manžela pobírala souběžně odměnu za práci a pozůstalostní důchod, přičemž tento pozůstalostní důchod byl z důvodu uvedeného souběhu zdaněn více, než kdyby byl zdaněn samostatně. V této věci Soud pro veřejnou službu rozhodl, že za takových okolností je základ daně tvořen součtem platu úředníka nebo zaměstnance a pozůstalostního důchodu vyplácených měsíčně (rozsudek ze dne 21. října 2009, Ramaekers-Jørgensen v. Komise, F-74/08, EU:F:2009:142, body 48 až 54). V projednávané věci jde přitom o určení sazby daně použitelné na částky vyplácené Unií jednomu z jejích úředníků nebo zaměstnanců, pokud se tyto částky vztahují k odpracované době kratší jednoho měsíce. Nejedná se o určení základu daně.

30 Pokud jde o závěry vyvozené žalobcem z použití finanční kalkulačky, kterou mají k dispozici zaměstnanci Komise (viz bod 24 výše), bez ohledu na otázku důkazní hodnoty takového nástroje je třeba poznamenat, že výpočet provedený žalobcem vychází z nesprávného předpokladu, že odměnu za odpracovanou dobu kratší jednoho měsíce lze postavit na roveň plné měsíční odměně úředníka nebo zaměstnance, který pracuje na částečný úvazek. Žalobce totiž za účelem vyčíslení porovnal situaci úředníka v platové třídě AD 10, platovém stupni 4, který pobírá plnou měsíční odměnu, se situací úředníka ve stejné platové třídě a platovém stupni, který pracuje na částečný úvazek ve výši 50 % plného úvazku, ve stejném měsíčním období. V obou těchto situacích je přitom odměna pobíraná úředníkem v platové třídě AD 10, platovém stupni 4 plnou měsíční odměnou, i když v jednom z těchto dvou případů vyplácenou za činnost vykonávanou na částečný úvazek, a nejde o odměnu vyplácenou za odpracovanou dobu kratší jednoho měsíce, o které hovoří čl. 7 první pododstavec nařízení č. 260/68.

31 Po těchto úvodních poznámkách je třeba konstatovat, že přezkum otázky vznesené v rámci prvního žalobního důvodu, týkající se určení sazby daně použitelné na částky vyplácené Unií jednomu z jejích úředníků nebo zaměstnanců, pokud se tyto částky vztahují k odpracované době kratší jednoho měsíce, vyžaduje výklad čl. 7 prvního pododstavce nařízení č. 260/68, na němž se účastníci řízení neshodnou.

32 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je třeba při výkladu ustanovení unijního práva vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí [viz rozsudek ze dne 21. prosince 2023, G. K. a další (Úřad evropského veřejného žalobce), C-281/22, EU:C:2023:1018, bod 46 a citovaná judikatura].

33 Pokud jde o znění čl. 7 prvního pododstavce nařízení č. 260/68, je třeba připomenout, že toto ustanovení stanoví:

„Vztahuje-li se zdanitelná platba na dobu kratší jednoho měsíce, použije se sazba daně platná pro odpovídající měsíční platbu.“

34 Podle čl. 7 prvního pododstavce nařízení č. 260/68 tedy sazba daně použitelná na „zdanitelnou platbu“ vztahující se k odpracované době kratší jednoho měsíce závisí na sazbě daně platné pro „odpovídající měsíční platbu“.

35 Smysl a rozsah pojmu „zdanitelná platba“ lze určit s přihlédnutím k článku 3 nařízení č. 260/68. Z posledně uvedeného ustanovení vyplývá, že zdanění podléhají, a mohou být tudíž kvalifikovány jako „zdanitelná platba“ ve smyslu čl. 7 prvního pododstavce uvedeného nařízení, platy, mzdy a služební požitky všeho druhu vyplácené Unií jejím úředníkům a zaměstnancům, které tvoří zdanitelný základ, z něhož jsou vyloučeny různé částky a náhrady, které nahrazují výdaje

vynaložené při výkonu funkce těmito úředníky a zaměstnanci, a jenž se snižuje o různé rodinné příspěvky a sociální platby a na který se vztahuje v závislosti na situaci dotčeného úředníka nebo zaměstnance jeden či více odpočtů.

36 Naproti tomu pojem „odpovídající měsíční platba“ není v nařízení č. 260/68 definován.

37 Tento pojem, který odkazuje na platbu označenou zároveň jako „měsíční“ a „odpovídající“, přitom nelze vykládat tak, že se vztahuje na zdanitelnou platbu, která nemá měsíční povahu. Článek 7 první pododstavec nařízení č. 260/68 musí být tudíž podle svého znění vykládán v tom smyslu, že pobírá-li zaměstnanec odměnu za dobu kratší jednoho měsíce, vypočte se sazba daně použitelná na tuto částečnou odměnu na základě měsíční odměny za odpracovaný celý měsíc.

38 Je třeba posoudit, zda je tento výklad čl. 7 prvního pododstavce nařízení č. 260/68, který vyplývá z jeho znění, potvrzen jak kontextuálním, tak teleologickým výkladem.

39 Zaprvé, pokud jde o kontext čl. 7 prvního pododstavce nařízení č. 260/68, je třeba zejména uvést, že články 3 až 7 a článek 13 nařízení č. 260/68 stanoví pravidla pro základ daně a pro vyměření daně. Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení stanoví, že daň se platí měsíčně, a ve spojení s článkem 13 definuje hlavní složky základu daně. Články 4 až 6 uvedeného nařízení určují způsob výpočtu daně. Článek 4 stanoví progresivní sazbu daně pro jednotlivá pásma příjmu v rozmezí od 8 % do 45 %. Článek 5 kromě toho upřesňuje způsob výpočtu některých z těchto příjmů pro účely stanovení základu daně, zatímco článek 6 stanoví některé odchylky od článků 3 a 4 pro účely stanovení sazby daně u některých příjmů.

40 Článek 7 nařízení č. 260/68 dále upřesňuje některé způsoby stanovení sazby daně, pokud se platba ve prospěch osoby povinné k dani vztahuje k jinému období než jeden měsíc. Článek 7 první pododstavec nařízení č. 260/68 upravuje případ platby vztahující se na odpracovanou dobu kratší jednoho měsíce. Druhý pododstavec uvedeného článku upravuje případ platby vztahující se na odpracovanou dobu delší jednoho měsíce. Třetí pododstavec tohoto článku se týká případu opravných plateb, které se nevztahují k měsíci, v němž jsou vyplaceny.

41 Článek 7 nařízení č. 260/68 odkazuje na dobu jednoho měsíce především za účelem odlišení dob, které jsou kratší nebo delší. Vzhledem k tomu, že v souladu s článkem 3 tohoto nařízení je daň splatná měsíčně z odměny vyplácené Unií každé osobě povinné k dani za odpracovaný jeden měsíc, se tudíž pravidla stanovení sazby daně stanovená v článku 7 uvedeného nařízení odchylují od pravidel, která vyplývají z článků 3 a 4 tohoto nařízení a použijí se, pokud je ve prospěch osoby povinné k dani uskutečněna platba za takto dlouhou odpracovanou dobu.

42 Kromě toho je třeba uvést, že podle čl. 7 druhého pododstavce nařízení č. 260/68 platí, že „[v]ztahuje-li se zdanitelná platba na dobu delší jednoho měsíce, vypočte se daň tak, jako by platba byla rovnoměrně rozpočtena na měsíce, ke kterým se vztahuje“.

43 Z tohoto ustanovení vyplývá, že v případě, že se zdanitelná platba vztahuje na dobu delší jednoho měsíce, je třeba mít pro účely stanovení splatné daně za to, že tato platba byla obvykle rozložena na měsíce, ke kterým se vztahuje. Odměna, která je výjimečně vyplacena za takové období, musí být proto zdaněna stejnou sazbou, jako je sazba, která se uplatní na odměnu, kterou obdrží osoba povinná k dani za odpracovaný celý měsíc.

44 Totéž musí platit pro sazbu použitou na odměnu vyplacenou za dobu kratší jednoho měsíce.

45 Kontext článku 7 prvního pododstavce nařízení č. 260/68 tudíž podporuje výklad tohoto ustanovení vyplývající z jeho znění, který je uveden v bodě 37 výše.

46 Zadruhé, pokud jde o cíle sledované právní úpravou, jejíž je uvedené ustanovení součástí, je třeba připomenout, že z odůvodnění nařízení č. 260/68 vyplývá, že cílem tohoto nařízení je zejména stanovit podmínky, za kterých se budou na základě článku 13 protokolu o výsadách a imunitách zdaňovat platy, mzdy a služební požitky poskytované úředníkům a ostatním zaměstnancům Unie.

47 Kromě toho, i když četba čl. 7 prvního pododstavce nařízení č. 260/68 neumožňuje jasně identifikovat cíle tohoto ustanovení, je třeba zdůraznit, že výklad tohoto ustanovení v tom smyslu, jak navrhuje žalobce, tedy že na odměnu vztahující se na dobu kratší jednoho měsíce se použijí pravidla výpočtu daně stanovená v článcích 3 a 4 tohoto nařízení, by uvedené ustanovení zbavil veškerého užitečného účinku, neboť by znamenal, že na odměnu za dobu kratší jednoho měsíce, což je přitom podmínkou pro použití sazby daně stanovené v čl. 7 prvním pododstavci nařízení č. 260/68, by se použila stejná pravidla pro výpočet daně, včetně její sazby, jako jsou pravidla stanovená v článcích 3 a 4 nařízení č. 260/68.

48 Je tedy třeba mít za to, že teleologický výklad čl. 7 prvního pododstavce nařízení č. 260/68 rovněž potvrzuje závěr uvedený v bodě 37 výše.

49 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že čl. 7 první pododstavec nařízení č. 260/68 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě platby odměny vztahující se na odpracovanou dobu kratší jednoho měsíce je třeba na dotčenou částku použít sazbu daně, které podléhají příjmy pobírané dotyčným úředníkem nebo zaměstnancem, pokud odpracoval celý měsíc. Pokud tedy úředník nebo zaměstnanec pobírá odměnu za odpracovanou dobu kratší jednoho měsíce, vypočte se daň zaprvé za použití stejné sazby daně, jaká by byla použita, kdyby dotyčný úředník nebo zaměstnanec pracoval celý měsíc, a zadruhé poměrně podle skutečně odpracovaných dnů.

50 ECB se tudíž tím, že na základě čl. 7 prvního pododstavce nařízení č. 260/68, jak musí být vykládán v souladu s důvody uvedenými v bodech 33 až 48 výše, přijala napadené rozhodnutí, nedopustila nesprávného právního posouzení, takže první žalobní důvod je třeba zamítnout.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení

51 Žalobce vytýká ECB, že v rozporu se zásadou rovného zacházení nerozlišuje z hlediska výpočtu daně mezi dvěma situacemi, které žalobce považuje za odlišné. Poukazuje na to, že ECB neprávem používá stejnou metodu výpočtu daně v případě, kdy úředník nebo zaměstnanec čerpá rodičovskou dovolenou, a v případě, kdy čerpá jiný druh neplaceného volna, ačkoliv tyto dvě formy volna nejsou podle jeho názoru srovnatelné. Na podporu svého tvrzení žalobce v podstatě uvádí, že zaměstnanec, který čerpá jiné neplacené volno než rodičovskou dovolenou, může během uvedeného volna vykonávat vedlejší výdělečnou činnost, kdežto v případě zaměstnance, který čerpá rodičovskou dovolenou, tomu tak není a takový rozdíl z finančního hlediska by měl mít vliv na výpočet splatné daně.

52 ECB s těmito tvrzeními nesouhlasí.

53 Nejprve je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení, jak je zakotvena v článku 20 Listiny základních práv, je obecnou zásadou unijního práva, která vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno. Rozdílné zacházení je odůvodněno, pokud je založeno na objektivním

a důvodném kritériu, to znamená, pokud je v souladu s právně přípustným cílem sledovaným dotčenou právní úpravou a pokud je tato rozdílnost přiměřená cíli sledovanému dotčeným zacházením (viz rozsudek ze dne 30. listopadu 2023, MG v. EIB, C-173/22 P, EU:C:2023:932, bod 45 a citovaná judikatura).

54 Podle ustálené judikatury platí, že porušení zásady rovného zacházení z důvodu odlišného zacházení předpokládá, že dotčené situace jsou srovnatelné veškerými prvky, které je charakterizují. Prvky, jimiž se různé situace odlišují, a srovnatelnost těchto situací musí být určeny a posuzovány zejména ve světle předmětu dotčených ustanovení a jimi sledovaného cíle, přičemž se rozumí, že pro tento účel musí být zohledněny zásady a cíle oblasti, jejíž součástí akt je (viz rozsudek ze dne 30. listopadu 2023, MG v. EIB, C-173/22 P, EU:C:2023:932, bod 46 a citovaná judikatura).

55 V projednávané věci je třeba konstatovat, že situace zaměstnance, který čerpá rodičovskou dovolenou na základě článku 29 pracovního řádu pro zaměstnance ECB, jak jej upřesňuje článek 5.11 pravidel pro zaměstnance ECB, je z hlediska vyplácené odměny srovnatelná se situací zaměstnance, který čerpá jiný druh neplaceného volna, jak je upravuje článek 30 uvedeného pracovního řádu a upřesňuje článek 5.12 uvedených pravidel. Bez ohledu na právní základ dotčeného volna, ať už jde o článek 29 nebo článek 30 pracovního řádu pro zaměstnance ECB, je totiž toto volno nazváno „neplacené“, to znamená, že dotyčný zaměstnanec nepobírá, v obou případech a během této doby volna, od ECB žádnou odměnu spojenou s výkonem profesní činnosti. Kromě toho nic nebrání tomu, aby byly rodičovská dovolená, jakož i jiné neplacené volno v rámci ECB přiznány na dobu kratší jednoho měsíce nebo aby začaly v průběhu měsíce, takže zaměstnanci, kterých se takové volno týká, mohou v obou případech pobírat odměnu za dobu kratší jednoho měsíce.

56 Žalobce tedy nemůže důvodně tvrdit, že rodičovská dovolená a jiné formy neplaceného volna stanovené pracovním řádem pro zaměstnance ECB nejsou srovnatelné, takže se nemůže platně dovolávat porušení zásady rovného zacházení v souvislosti s tím, že ECB uplatňuje čl. 7 první pododstavec nařízení č. 260/68 stejně v případě rodičovské dovolené nebo neplaceného volna přiznaných na dobu kratší jednoho měsíce nebo začínajících v průběhu měsíce a zakládajících nárok na vyplacení odměny za dobu kratší jednoho měsíce.

57 Tento závěr není zpochybněn tvrzením žalobce, že zaměstnanec ECB, který čerpá jiné neplacené volno než rodičovskou dovolenou, je oprávněn vykonávat během uvedeného volna vedlejší výdělečnou činnost, kdežto v případě zaměstnance ECB čerpajícího rodičovskou dovolenou tomu tak není, takže jejich situace podle něj nelze stavět na roveň. Možnost některých zaměstnanců, kteří čerpají jiné neplacené volno než rodičovskou dovolenou, vykonávat vedlejší výdělečnou činnost, nemá totiž vliv na jejich finanční situaci ve vztahu k ECB, jelikož vyplácení jejich odměny je pozastaveno, stejně jako je tomu u zaměstnanců čerpajících rodičovskou dovolenou.

58 Druhý žalobní důvod vycházející z porušení zásady rovného zacházení je tedy třeba zamítnout, a tudíž i zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

59 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že ECB požadovala náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) DO se ukládá náhrada nákladů řízení.

Truchot Kanninen Perišin

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 23. července 2025.

Podpisy